

det i Anmærkningerne, og jeg takker den højtærede Minister, fordi han nu har stillet Forslag om denne haardt tiltrængte Bevilling. Jeg haaber, at den høje Rigsdag ogsaa vil tiltræde den.

Dernæst maa jeg fremføre en Anke over Toggangen i Vendsyssel. Der er i den seneste Tid foregaaet en betydelig Indskrænkning i Togenes Antal, og jeg forstaar meget vel Nødvendigheden deraf, ligesom jeg ogsaa forstaar, at det er meget vanskeligt at indskrænke Toggangen og samtidig nogenlunde tilfredsstille det Publikum, som skal benytte Togene — det siger sig selv —, men der er alligevel her et særligt Forhold, som jeg vil tillade mig at henlede den højtærede Trafikministers Opmærksomhed paa. Trafikken deroppe er nemlig ordnet saaledes, at det sidste Tog afgaar fra Frederikshavn allerede Kl. 4.30 om Eftermiddagen, det vil altsaa om Sommeren sige midt paa Eftermiddagen. Jeg tror ikke, at der i hele Landet findes nogen Købstad, hvor der er et lignende Forhold, og det siger sig selv, at det er til stor Ulempe for de næringsdrivende, at Folk skal forlade Byen allerede Kl. 4 $\frac{1}{2}$, ligesom det ogsaa er til stor Ulempe for dem, som tager ind til Byen for at handle, at det er nødvendigt at tage fra Byen saa tidligt. Og Forholdet bliver saa meget mærkeligere, som det er blevet sagt mig, at der sædvanligvis afgaar et Tog umiddelbart bagefter, et Tog, som imidlertid ikke er planmæssigt, og som ikke standser ved Mellemstationer. Hvis jeg i saa Henseende er rigtigt underrettet, forekommer det mig underligt, at dette daglige Særtog ikke er planmæssigt og ikke afgaar paa et senere Tidspunkt som lokalt Tog, da derved Befolkningens Krav vilde blive fyldestgjort. Der kan naturligvis være Omstændigheder, jeg ikke kender, der har medført denne for Frederikshavn saa uheldige Ordning af Toggangen, men jeg beder den højtærede Minister undersøge dette Forhold og eventuelt faa det forbedret.

Dernæst ønsker jeg at fremdrage et Spørgsmaal af mere almen Karakter. Ærede Medlemmer, som har rejst til Skagen, vil sikkert have glædet sig over at se det gamle hvide Kirketaarn, der staar ude i Klitterne og i høj Grad liver op i det triste, men ejendommelige Landskab deroppe. I alt Fald har jeg, hver Gang jeg er rejst gennem denne Egn, haft en Følelse af, at man vilde savne noget, hvis ikke det gamle Kirketaarn netop stod der. Men nu er det gamle Taarn i høj Grad i Forfald og truer med delvis at smuldre

hen. Det hænger sammen med forskellige Forhold, navnlig det, at Taarnet har haft en urolig Tilværelse, for saa vidt det har hørt ind under mange forskellige offentlige Autoriteter, hvad der har ført til, at Vedligeholdelsen af Taarnet efterhaanden ikke har været tilstrækkelig eller helt er standset. Det siger altsaa sig selv, at Taarnet maa forfalde. Alle kender denne gamle Kirkes Historie, saa det skal jeg ikke dvæle nærmere ved. Kun skal jeg nævne, at det er to Trediedele af Taarnet, der rager op af Sandet, og at Kirken, som stod der i sin Tid, var helliget Sankt Laurentius, og at den var opført i gotisk Stil og var den længste Kirke i hele Vendsyssel. Men saa i 1775 paa Almindelig Bededag indtraf den store Naturkatastrofe, som bevirkede, at Kirken sandede til. Alligevel blev man ved at benytte Kirken i 20 Aar derefter, idet man ved Hjælp af Skovl og Spade gravede et Hul ned til Kirkens Indgangsdør og saaledes banede sig Vej ind til Kirken. Men senere kom der igen en voldsom Sandstorm, som sandede Kirken saaledes til, at det var umuligt at benytte den. Saa blev Kirken nedrevet, og kun Taarnet blev bibeholdt og anvendt af Staten som Sømærke, det vil sige som Dagmærke, for Skibene der skulde passere Revet, og fordi det blev anvendt som Sømærke, overtog Marineministeriet Vedligeholdelsen af Taarnet.

Marineministeriet vedligeholdte Taarnet i omtrent 100 Aar sammen med Fyrene, og denne Vedligeholdelse var indskrænket til det mest nødvendige. Men saa for nogle Aar siden, i Begyndelsen af dette Aarhundrede, erklærede Marineministeriet, at det ikke mere vilde foretage Vedligeholdelsen, det vilde overdrage den til Skagens By. Og hvor gerne Byraadet end kunde ønske Taarnets Bevarelse, fandt man dog, at Vedligeholdelsespligten ogsaa fremtidig burde paahvile Staten, og efter en Del Forhandlinger blev Sagen ordnet saaledes, at Statens Tilsyn med antikvariske Minder overtog Taarnet til fremtidig Vedligeholdelse. Men nu er der det uheldige Forhold, at den Gang Nationalmuseets 2den Afdeling overtog Taarnets Vedligeholdelse, glemte man at søge en Bevilling til denne Vedligeholdelse, og dette har bevirket, at der i de sidste Aar ikke er blevet gjort noget ved Taarnet. Taarnet er opført af Munkesten med Kalkpuds, Skalmur, og i det sydøstlige Hjørne er Skalmuren allerede faldet ned, og et Stykke ovenfor truer med at følge efter, ligesom Muren har skudt store Buler